Stichting Band Oud Strijders 7 December Divisie

Artikel 1 en 2 uit de statuten van de Stichting Band Oud-Strijders 7 December-Divisie en leden 1e Divisie "7 December"

Artikel 1
Naam, zetel

1. De Stichting draagt de naam: Stichting Band Oud-Strijders 7 December-Divisie en leden 1e Divisie "7 December" (de verkorte naam van de Stichting luidt: Stichting Band Oud-Strijders 7 December Divisie), hierna te noemen de "Stichting".
2. Tot de Stichting behoren allen die deel uit maken of behoord hebben tot 7 December-Divisie, de 7 Decemberbataljons, 1e Divisie "7 December", het Operationeel Commando "7 December" of 11e Luchtmobiele Brigade (Air Assault) "7 December" alsmede de eenheid die mogelijk in de toekomst de traditie van de Stichting voortzet.
3. De Stichting is gevestigd te Schaarsbergen.

Artikel 2
Doel
De Stichting heeft ten doel:

a. Het houden van reünies voor allen die behoren of behoord hebben tot de Stichting.
b. Het jaarlijks herdenken van de gevallenen van de Stichting.
c. Het in stand houden van het Stichtingsmonument te Schaarsbergen.
d. Het doen vervullen van traditioneel representatieve verplichtingen binnen de Stichting, in de meest uitgebreide zin des woord.
e. Het stimuleren en zonodig steun verlenen aan organisaties die behoren tot de Stichting.
f. Het beheren van het register "Divisie legpenning" alsmede het verwerven en beheren van de "Speld van Verdienste", alsmede het bijhouden van het register waarin de toekenning van deze onderscheidingen worden vastgelegd.
g. Het bijhouden van een dodenregister waarin worden opgenomen de namen van degene, behorende tot de Stichting, die als militair het leven hebben verloren.

Augustus 2012, het kantoor van de Bandos (Stichting Band Oud Strijders 7 December Divisie) is gevestigd in een gebouw op het Oranjekazerne complex te Schaarsbergen en in het zelfde gebouw is ook de ontvangst ruimte van 11 Luchtmobiele Brigade (Air Assault) '7 December'. In het gebouw staan diverse vitrine kasten met aandenken en herinneringen aan de 7 December Divisie waaronder het dodenregister van de Divisie.

© 7DecemberDivisie.nl

Het kantoor van de Bandos is de werkplek van Paul Boes adjudant veteranenzaken bij de Landmacht. Hij is tot 2014 werkzaam in deze functie. Door de beleidsregel binnen defensie mag men maximaal 3 jaar een functie bekleden. Paul zijn werkzaamheden bestaan uit het organiseren van de 7 December Divisie herdenking, organiseren uitreiking medailles op het Binnenhof tijdens de Nederlandse veteranendag, activiteiten voor de veteranen van de rode baretten tijdens de Market Garden herdenking en uit ondersteuning van diverse reünie commissies. De adjudant veteranenzaken wordt in de werkzaamheden ondersteund door een korporaal.

De traditie van de jaarlijkse herdenking zal altijd blijven bestaan ook als er nog weinig of zelfs geen Indië-veteranen meer aanwezig kunnen zijn. Op het terug lopen van de bezoekers aantallen wordt ingesprongen door bijvoorbeeld de tent kleiner te maken en ook andere opties behoren tot de mogelijkheden.
De jaarlijkse Divisie herdenking zal een besloten bijeenkomst blijven waarvoor een uitnodiging vereist is, dit alles heeft onder meer te maken met de beheersbaarheid van de herdenking.

Op de eerste locatie van het monument Nieuw-Vrijland is nog steeds te zien waar het Divisie embleem op de muur heeft gezeten en waar de naamplaten hebben gehangen in een nis van de klokkentoren. Het monument op Nieuw-Vrijland is in 1960 onthuld door generaal b.d. Dürst Britt en in 1967 zijn de naamplaten erbij geplaatst. Vervolgens heeft het monument van 1997 tot 2006 gestaan op het terrein van de Koning Willem III-kazerne in Apeldoorn. 20 oktober 2006 is het monument verplaatst naar de huidige locatie aan de Clement van Maasdijklaan op het Oranjekazerne complex in Schaarbergen. De huidige locatie van het monument is overigens op nog geen 500 meter afstand van de locatie waar het monument in 1960 is onthuld.

© 7DecemberDivisie.nl

Traditie van de 7 December Divisie

Een belangrijk middel om de inzetbaarheid van de 1 Divisie „7 December" te beïnvloeden is haar traditie. Die traditie begon op 20 september 1946, toen Hare Majesteit Koningin Wilhelmina de 1 Divisie de naam „7 December" gaf om daardoor … de gedachte levendig te houden aan de feiten, de aankondiging van staatkundige hervormingen alsmede aan de beginselen, welke door Haar zijn neergelegd in Haar rede van 7 december 1942.

De minister van oorlog bepaalde eind september 1946 dat alleen de militairen behorende tot de „7 December"-eenheden als mouwembleem het stadswapen van Batavia, met daarin de letters EM (van Expeditionaire Macht) mochten dragen.

In Nederlands-Indië werd door sergeant Gerard Dentener een lied geschreven, dat het lied van de 1 Divisie „7 December" werd; de toenmalige eerste luitenant Laro, directeur van de JWF Kapel, toonzette het tot de divisiemars.

In 1948 werd opgericht de Stichting Band Oud Strijders „7 December", met als doel het beheer van een steunfonds van in Nederlands-Indië ingezamelde gelden, het doen uitgeven van een herinneringsmedaille en het laten verschijnen van een herinneringsboek dat zou worden geschreven door de journalist Alfred van Sprang, die lange tijd bij de divisie in Nederlands-Indië verbleef. Het boek had als titel „Wij werden geroepen" (de eerste woorden van het lied van de Divisie).

In 1950 liet een oud-bataljonscommandant een bronzen gedenkpenning slaan die werd uitgereikt aan al het personeel dat bij het bataljon in Nederlands-Indië had gediend. De inscripties op de penning gaven de acties van het bataljon weer.

In 1956 werd door de voorzitter van de „Band Oud Strijders" deze penning weer gebruikt, maar nu als divisielegpenning die werd uitgereikt aan degenen die zich voor de „7 December" Divisie verdienstelijk hadden gemaakt. Op de achterzijde stond de reden van de uitreiking vermeld. In 1959 kreeg de nieuwe divisiecommandant, generaal-majoor D. C. de Vries, toestemming de legpenning weer te gebruiken en sindsdien is zij vele malen uitgereikt.

Op 12 december 1959 hield generaal-majoor Van den Wall Bake een toespraak tot een groep militairen van zijn divisie. Bij de discussie stelde een officier voor, de letters EM te vertalen met „Elk Moment," een suggestie die graag door de divisiecommandant werd overgenomen als de divisieleus. Tot 1960 werd rond de datum van 7 december op de Dam te Amsterdam de herdenkingsplechtigheid gehouden ter nagedachtenis aan de doden van de 1 Divisie „7 December".

Op 7 december 1960 bood generaal-majoor b.d. Dürst Britt namens de Stichting „Band Oud Strijders", tijdens de herdenking bij het stafgebouw van de Divisie te Schaarsbergen, een monument aan ter nagedachtenis aan de in Nederlands-Indië gebleven doden van de divisie. Ook op dat monument staat „Wij werden geroepen", en sinds 1960 wordt de jaarlijkse herdenking daar gehouden. Tegelijk met de plechtigheid te Schaarsbergen werd op het Ereveld Menteng Poelo in Indonesië, waar de doden van de 1 Divisie „7 December" zijn begraven, namens de divisie een krans gelegd.

In 1967 werd het monument te Schaarsbergen verrijkt met stenen gedenkplaten waarin de namen van de in Nederlands-Indië geblevenen staan gebeiteld.

In 1977 werd de Stichting Band Oud Strijders „7 December" samengevoegd met de leden 1 Divisie „7 December". In deze samenstelling had dit lichaam tot doel de onderlinge vriendschapsbanden tussen de leden en oud-leden van de divisie te onderhouden en te steunen.

Bron: *Militaire Spectator Nederlands Instituut voor Militaire Historie*

© 7DecemberDivisie.nl

DE VETERANEN VAN 1 DIVISIE 7 DECEMBER

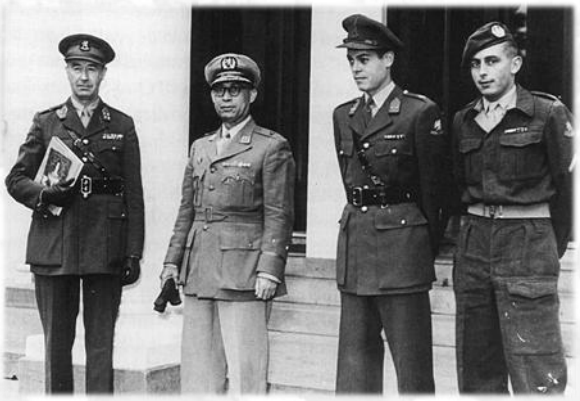

De generaals-majoor Dürst Britt en Engles, en de ridders MWO Epke en De Bruin vlak voor zij op paleis Soestdijk het gedenkboek van 1 Divisie December'aan de koninklijke familie aanbieden.

De weduwe van generaal-majoor b.d. Dürst Britt, mevrouw J.J.M. Dürst Britt-van Ovost, heeft zo-juist in aanwezigheid van onder andere generaal-majoor b.d. De Vries het straatnaambord onthuld.

Stichting Band Oud-Strijders 1947-1996

De band tussen I Divisie '7 December' en haar veteranen wordt voor een belangrijk deel in stand gehouden door de Stichting Band Oud-Strijders 7-December-Divisie en leden 1 Divisie 7 December. De eerste divisie-commandant, generaal-majoor Dürst Britt, stond aan de wieg van deze succesformule.
Op 7 december 1947, de tweede naamdag van de divisie, gaf hij in Bandoeng de aanzet tot de oprichting van de Band Oud-Strijders '7 December'. De populaire generaal riep zichzelf bovendien uit tot voorzitter van het voorlopig bestuur. De naam Band Oud Strijders '7 December' was een directe verwijzing naar het op 7 december 1946 geïntroduceerde 'Marslied der 7 December Divisie'. Van dit door sergeant G. Dentener geschreven en gecomponeerde marslied luidt de laatste regel van het refrein immers als volgt: "Zeven december, dat is onze band."

Volgens Dürst Britt diende het oprichten van de Band Oud-Strijders een tweeledig doel, namelijk het onderhouden van de vriendschapsbanden tussen de leden en het onderling steun verlenen bij problemen. Toen de divisiecommandant na een slepend conflict met de legercommandant in Nederlands-Indië, generaal Spoor, het Indische strijdtoneel moest verlaten, bleef hij in zijn hoedanigheid van voorzitter van de Band Oud-Strijders nauw betrokken bij het wel en wee van 'zijn' divisie. Op 14 november 1948 kreeg 'de Band' een officiële status. Samen met de eveneens gerepatrieerde majoor D.C. de Vries (de latere divisiecommandant) ondertekende Dürst Britt bij de notaris in Heerde de oprichtingsakte van de Stichting Band Oud-Strijders '7 December'.

Tot aan zijn dood, op 12 december 1963, gaf Dürst Britt leiding aan de stichting. Daarna namen achtereenvolgens generaal-majoor De Vries (1963-1969), luitenant-generaal Bartels (1969-1972) en generaal-majoor Van Ardenne (1972-1977) plaats op de voorzittersstoel. In de jaren zeventig werd op verzoek van zowel de veteranen als stafofficieren van de divisie een begin gemaakt met de verdere integratie tussen 'De Band' en 1 Divisie '7 December'. Het startsein hiervoor was al in 1969 gegeven toen het lidmaatschap van de Band Oud-Strijders voor iedereen die ooit bij de divisie had gediend (of zou dienen) werd opengesteld.

Aangezien de rol van de divisiestaf bij herdenkingen en reünies steeds belangrijker werd, was het wenselijk dit in de samenstelling van het stichtingsbestuur tot uitdrukking te laten komen. In de jaren zeventig onderging het bestuur deze noodzakelijk geachte 'verjongingskuur'. Een aantal bestuursleden van het eerste uur stelde zijn zetel ter beschikking. Twee officieren van de divisiestaf namen hun plaatsen in. Bovendien overleed op 3 oktober 1974 het bestuurslid mevrouw J.J.M. Dürst Britt-van Ovost, de weduwe van de eerste divisiecommandant. Zij was jarenlang penningmeester van de stichting geweest en vervulde een cruciale rol als contactpersoon voor de nabestaanden van gesneuvelde Indiëgangers. Vanaf de jaren zeventig zouden `slechts' twee Indië veteranen in het bestuur zetelen, terwijl de overige vijf bestuursleden de 'naoorlogse' divisie vertegenwoordigden.

Om de vernieuwde band tussen de divisie en haar veteranen definitief gestalte te geven, maakte door toedoen van de toenmalige divisiecommandant, generaal-majoor De Jong, de oude stichting op 31 maart 1977 plaats voor een nieuwe stichting. Deze kreeg de (huidige) naam Stichting Band Oud-Strijders 7-December-Divisie en leden 1 Divisie 7 December. Voortaan zou elke divisiecommandant automatisch voorzitter zijn van de stichting. Ondanks enkele tussentijdse wijzigingen van de statuten bestaat deze situatie vandaag de dag nog steeds.

© 7DecemberDivisie.nl

Ook op financieel gebied ging de divisie een grotere bijdrage leveren. Het bestaande Divisiefonds, waarvoor alle divisie-onderdelen een jaarlijkse bijdrage betaalden, werd in de stichting ondergebracht. Met de bestuurlijke en financiële wijzigingen kreeg de band tussen de divisie en haar veteranen een hechter fundament. De vervlechting tussen stichting en divisie maakte het bovendien nodig een Raad van Toezicht in te stellen, hetgeen op 22 juli 1982 zijn beslag kreeg.

Activiteiten ten behoeve van de veteranen en tradities

Het succes van de Band Oud-Strijders schuilt al bijna vijftig jaar in een formule van herkenbare activiteiten. De meeste hiervan vinden hun oorsprong in de Indië periode. Een van de eerste initiatieven van generaal-majoor Dürst Britt was het oprichten van een Boekfonds om een gedenkboek voor de divisie te kunnen laten schrijven. In 1950 zag deze divisiegeschiedenis, die de periode 1946-1950 bestaat, het levenslicht. De auteur van dit onder veteranen uitermate populaire gedenkboek met de alleszeggende titel Wij werden geroepen, was de journalist Alfred van Sprang. Hij wist de inzet op Java uiterst sfeervol te beschrijven en verwierf daarmee eeuwige roem bij de Indiëveteranen.

Bij deze ene divisie geschiedenis is het niet gebleven. In 1986 alsook in dit gouden jaar voor de divisie werd mede op initiatief van de Band Oud-Strijders en de divisiestaf de geschiedenis van de ‘7 December divisie’ te boek gesteld. Hiermee is duidelijk geworden dat de belangstelling voor de enerverende geschiedenis van 1 Divisie ‘7 December’ absoluut niet tanende is. Dergelijke publicaties hebben het bijkomende voordeel dat zij de band tussen de divisie en haar veteranen bestendigen.

Een tweede activiteit van de Stichting Band Oud-Strijders vloeide voort uit het verschijnen van Van Sprangs gedenkboek. Alle leden van de divisie die twaalf gulden hadden betaald, kregen het boek samen met het divisie-insigne opgestuurd.

Met het geld dat overbleef werd een steunfonds (Fonds Oud-Strijders) opgericht. Hiermee kon het bestuur inhoud geven aan de tweede doelstelling van de stichting, de onderlinge steunverlening. Tussen 1950 en 1973 ontvingen in nood verkerende oud-strijders en nabestaanden financiële ondersteuning uit dit steunfonds. Ook hebben enkele nabestaanden een bijdrage uit het steunfonds ontvangen om een reis naar het graf van hun geliefde op het West-Javaanse ereveld Menteng Poelo te kunnen maken.

Aangezien de stichting nauwelijks inkomsten genereerde, liep het belang van dit steunfonds vanaf 1973 zienderogen terug. Pas vanaf 1977, toen de stichting het eerder genoemde Divisiefonds ging beheren, werd het weer mogelijk op bescheiden schaal steun verlenende activiteiten te initiëren. Zo verzorgde de stichting samen met de Stichting Fondsenwerving Militaire Oorlogsslachtoffers en Aanverwante doeleinden (sfmo) in 1992 voor enkele nabestaanden en oud-strijders een reis naar Java om de oorlogsgraven en enkele actiegebieden te bezoeken.

Wellicht de belangrijkste taak van de stichting is het herdenken van de gevallenen van de divisie. In Indië vond dit jaarlijks op de naamdag van de divisie plaats op het ereveld Menteng Poelo, dat zich vlakbij Batavia (Jakarta) bevindt. Hier liggen onder anderen de ruim vijfhonderd in Indië gesneuvelde militairen van 1 Divisie ‘7 December’ begraven. Te hunner nagedachtenis heeft de ‘Indische’ divisiegenie eind jaren veertig een monument vervaardigd.

Dit divisiemonument is opgetrokken uit lichtgele streen en bestaat uit een vijf meter hoge zuil van elf stenen (trommels). Elke steen vertegenwoordigt een provincie, als symbool voor de eenheid van de divisie en het land. Op de zuil is het divisie-embleem aangebracht. Vlak daarachter staat een lage muur met daarop in bronzen letters het opschrift: “Onze eenheid is bevestigd door ons gezamenlijk lijden”, een zinsnede uit de ‘7 December’-toespraak van koningin Wilhelmina uit 1942. Nog ieder jaar verzorgt de Oorlogsgravenstichting namens de divisie en de Band Oud-Strijders een kranslegging op Menteng Poelo.

Na de repatriëring in 1950 herdacht de divisie haar doden op of omstreeks 7 december eveneens bij het Nationaal Monument op de Dam in Amsterdam. In 1959 besloot de regering echter om alle gevallen militairen voortaan tijdens de Nationale Dodenherdenking op 4 mei te gedenken. Vanwege het groot belang van de divisietraditie besloten de Band Oud-Strijders en de divisiestaf om de herdenking van de gevallen militairen van 1 Divisie ‘7 December’ voortaan op of rond 7 december bij het divisiestafkwartier Nieuw-Vrijland te Schaarsbergen te laten plaatsvinden. Bij de nationale dodenherdenking op 4 mei op de Dam, alsmede de dodenherdenking op het ereveld Loenen, lieten de stichting en de divisie zich voortaan door een kleine afvaardiging vertegenwoordigen.

De vaak massale herdenkingen bij het divisiestafkwartier vormen nog altijd het hoogtepunt in de rijke divisietraditie. Tijdens de laatst gehouden herdenking op 7 december 1995 woonden in Schaarsbergen meer dan 1200 veteranen de herdenkingsdienst in de Christus Koning kapel en de kranslegging bij het divisiemonument bij. Dit monument dateert van 7 december 1960.

© 7DecemberDivisie.nl

Het jaar daarvoor (1959) hadden de deelnemende veteranen de herdenkingsplechtigheid als nogal 'kaal' ervaren. Zij misten een monument om een krans bij te kunnen leggen. Dankzij de snelle reactie van de toenmalige divisiecommandant, generaal-majoor De Vries, en financiële bijdragen van oud-strijders, het bedrijfsleven en andere gulle gevers was dit gemis binnen een jaar verholpen.

Het monument bestaat uit een lage natuurstenen muur met daarop het divisie-embleem en de eerste woorden van het 'Marslied der 7 December Divisie' "Wij werden geroepen". Aan de muur is een krachtige metaalplastiek bevestigd, een zichzelf repeterend kruis. Een wijd bekken van sierbeton accentueert het front van het gedenkteken. In het bekken, dat met een koperen deksel is afgedekt, bevindt zich de droge rode aarde van het ereveld Menteng Poelo. Voor de veteranen is het vooral deze aarde die de onverbrekelijke band met de gevallen strijdmakkers symboliseert. Naast de kranslegging en herdenking op 7 december legt het stichtingsbestuur jaarlijks op 4 mei een bloemstuk bij het divisiemonument.

De naam van de eerste divisiecommandant werd op 7 december 1964 op deze voor veteranen 'heilige' plaats vereeuwigd. Ter nagedachtenis en ter ere van de in 1963 overleden generaal-majoor b.d. Dürst Britt, werd op die dag een gedenkplaat op een sokkel van drie opstaande platen van sierbeton op het divisiemonument geplaatst. Twee jaar later werd bovendien de verbindingsweg tussen het monument en het divisiestafkwartier omgedoopt in de Generaal Dürst Brittweg. Niet alleen de naam, maar ook de ideeën van de eerst divisiecommandant leefden voort. Dürst Britt had indertijd het plan geopperd om de namen van alle gevallenen op het monument aan te brengen. Wegens geldgebrek verdween dit voorstel begin jaren zestig echter in een diepe bureaulade. Pas in 1968 bracht de toenmalige divisiecommandant, generaal-majoor Van Veen, het oude plan ten uitvoer. Hij wist bij het Ministerie van Defensie 22.000 gulden los te krijgen en liet voor dit bedrag een gedenkmuur en een nis aan het monument toevoegen. De nis is een voormalige klokkentoren en bevat tableaus met namen van alle militairen van 1 Divisie '7 December' die in het voormalig Nederlands-Indië hun leven gaven.

Bij het veertigjarig bestaan van de divisie in 1986 werd het monument verder opgesierd met een luidklok en een klokkenstoel. Deze klok, een cadeau van iedereen die ooit bij de divisie had gediend, kreeg de inscriptie "Wij werden geroepen", de jaartallen 1946-1986 en het divisie-embleem. Met deze aanvulling kreeg het monument de vorm die tot op de dag van vandaag behouden is.

1997 heeft echter een ingrijpende verandering in petto. Omdat de divisiestaf in januari 1997 naar de Frank van Bijnenkazerne in Apeldoorn is verhuisd, is na lang beraad en in overleg met de veteranen besloten om het divisiemonument in 1997 naar het nieuwe divisiestafkwartier te verhuizen. De belangrijkste argumenten hiervoor waren dat de divisie en het monument in traditioneel opzicht onverbrekelijk met elkaar verbonden zijn en dat het toezicht op en het onderhoud van het monument op de nieuwe locatie het best verzekerd zijn. Dit woog zwaarder dan het op emotionele gronden vasthouden aan de traditionele locatie op Nieuw-Vrijland. Het merendeel van de veteranen toonde zich ingenomen met dit besluit van de divisiecommandant, tevens voorzitter van de Band Oud-Strijders, generaal-majoor Strik.

Als laatste 'veteranen-activiteiten' van de stichting en de divisiestaf moeten in dit kader de lustrumreünies en de uitgifte van de divisielegpenning worden genoemd. De lustrumreünies ter gelegenheid van de viering van de oprichting van de divisie vonden in de jaren vijftig achtereenvolgens in Utrecht (1951) en Rotterdam (1956) plaats. Duizenden oud-Strijders kwamen daar tezamen om herinneringen op te halen en de onderlinge vriendschapsbanden te versterken. Hoewel de opkomst in de jaren zestig en zeventig gestaag terugliep, gaf het laatste decennium een ommekeer te zien. Ook in 1996 zal de lustrumreünie ongetwijfeld een grootschalige happening worden. De genoemde divisielegpenning werd voor het eerst tijdens de reünie van 1956 uitgereikt. Sindsdien hebben de voorzitter van het bestuur en de divisiecommandant vele malen legpenningen uitgereikt aan personen die zich op een bijzondere wijze verdienstelijk hadden gemaakt voor de divisie. Om het toekennen van de divisielegpenning exclusief te houden, kan belangrijk werk voor de stichting of de divisie sinds 1992 ook met de zilveren draagspeld worden beloond.

Behalve met de organisatie van de genoemde traditionele activiteiten, wordt de band tussen 1 Divisie 7 December' en Naar veteranen eveneens versterkt door het in ere houden van een aantal andere tradities. Uiteraard gaat de traditie binnen 1 Divisie '7 December' voor een belangrijk deel schuil in namen en emblemen. Hierbij valt te denken aan de divisienaam, de naam van de stichting, de naam van het huidige tijdschrift (De Nieuwe EM'er), het divisie-embleem en het stafembleem. Daarnaast speelt militaire muziek een traditionele rol. Al bijna vijftig jaar worden allerlei evenementen en herdenkingen met het ten gehore brengen van het 'Marslied der 7 December Divisie' en/of de Dürst Brittmars' opgeluisterd. Dergelijke evenementen vinden uiteraard zoveel mogelijk plaats op de naamdag, de oprichtingsdatum van de divisie (1 september) of op de geboortedag van de naamgeefster van de divisie, onze voormalige vorstin koningin Wilhelmina (31 augustus).

Ten slotte is onlangs een uit de Indiëperiode stammende traditie in ere hersteld. Ter gelegenheid van het tweejarig bestaan van de divisie in 1948 hadden estafettelopers een koker met een oorkonde aan generaal-majoor Dürst Britt aangeboden. De sportieve aanbieding van een oorkonde werd tijdens de viering van het derde lustrum in 1961 en bij de geboorte van kroonprins Willem Alexander in 1967 opnieuw opgevoerd.

© 7DecemberDivisie.nl

Op 5 maart 1996 was de verhuizing van de divisiestaf naar de Frank van Bijnenkazerne wederom een toepasselijke aanleiding om een oorkonde-estafette te houden. Door het in ere herstellen van dergelijke tradities blijven de veteranen zich ook binnen de huidige divisie thuis voelen, temeer omdat de divisiestaf de poorten voor veteranen altijd wijd open heeft gehouden. De laatste jaren heeft de divisiestaf zelfs een speciale functionaris met het onderhouden van de contacten met de oud-strijders belast. Momenteel is dat adjudant F. Willemsen, die met zijn inspanningen het werk van voortrekkers als de adjudanten P. Hoek, W. Boersma en C.G.T.M. Lamers voortzet.

Bron: *De geschiedenis van 1 Divisie '7 December' 1946-1996*

© 7DecemberDivisie.nl